

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości B. Spółki z o.o.

w upadłości likwidacyjnej w R.

przeciwko A. Spółce z o.o. w T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 10 sierpnia 2015 r., sygn. akt XIX Ga 86/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Syndyka Masy Upadłości B. sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w R. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 sierpnia 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencki.

Zdaniem skarżącego, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające oceny kierunku i treści orzeczenia wydanego w sytuacji wygaśnięcia roszczenia wskutek jego wyegzekwowania na skutek nieprawomocnego wyroku. Skarżący nie skonkretyzował jednak przepisów, z którymi wiązał zaprezentowany problem prawny. Nie wykazał też, mimo starannego przedstawienia rozbudowanego wywodu prawnego, możliwości zaistnienia rozbieżnych ocen tego problemu. Nie można też uznać, by przedstawione zagadnienie miało walor nowości. Sama okoliczność, że stan faktyczny sprawy jest nieco odmienny niż stan faktyczny spraw, w których zapadały orzeczenia Sądu Najwyższego dotyczące przedstawionego zagadnienia nie jest wystarczający do uznania, że zagadnienie to

rzeczywiście występuje. Formułowanie kolejnych wątpliwości zmierza w istocie do rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, a nie rzeczywistego wyjaśnienia zagadnienia prawnego. Walor dotychczasowego orzecznictwa jest na tyle uniwersalny, że wyjaśnienia problemów związanych ze sposobem zaspokojenia dochodzonego roszczenia i jego wygaśnięcia znajdują odniesienie do takich samych i podobnych stanów faktycznych (por.: postanowienie SN z dnia 18 września 2015 r., sygn. akt I CSK 789/14, www.sn.pl, uchwałę SN z dnia 26 lutego 2014 r., sygn. akt III CZP 119/13, OSNC 2015, nr 1, poz. 1, wyrok SN z dnia 15 lutego 2013 r., sygn. akt I CSK 314/12, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 8 lutego 2006 r., sygn. akt II CSK 153/05, www.sn.pl).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl). Skarżący odniósł tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do art. 481 § 1 w zw. z art. 455 k.c. oraz art. 134 ust. 1 in fine w zw. z art. 127 ust. 1 p.u.n. (obecnie ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe, t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 233 z późn. zm.), wskazując, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w zakresie momentu powstania stanu wymagalności roszczeń przewidzianych w art. 134 ust. 1 Prawa upadłościowego oraz tego, czy wymagalność wpłacenia w pieniądzu równowartości przedmiotu bezskutecznej z mocy prawa czynności prawnej następuje w tej samej chwili co wymagalność zwrotu przedmiotu bezskutecznej z mocy prawa czynności prawnej w naturze, czy też konieczne jest w tym zakresie dodatkowe wezwanie wierzyciela. Skarżący w sposób ogólnikowy zarysował powyższe wątpliwości, nie wspierając ich rozbudowanym wywodem prawnym, tym bardziej, że treść przywołanych przepisów jest czytelna - należy jedynie odróżnić moment powstania roszczenia, moment

zaistnienia stanu wymagalności i moment spełnienia - ogólnie - świadczenia, a także zweryfikować, czy termin spełnienia świadczenia wynika z woli stron lub właściwości (natury) zobowiązania, co potwierdza także orzecznictwo (zob. m.in.: wyrok SN z dnia 28 października 2015 r., sygn. akt II CSK 822/14, wyrok SN z dnia 26 października 2011 r., sygn. akt I CSK 731/10, wyrok SN z dnia 22 czerwca 2007 r., sygn. akt V CSK 106/07, wszystkie dostępne na www.sn.pl, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 lutego 2014 r., sygn. akt VI ACa 1117/13 i z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt VI ACa 910/12, dostępne na <http://orzeczenia.ms.gov.pl>).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanką uregulowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniósł do naruszenia norm prawnych uregulowanych w art. 134 ust. 2 w zw. z art. 134 ust. 1 Prawa upadłościowego oraz w art. 100 w zw. z art. 20 k.p.c. W przedstawionym uzasadnieniu nie zawarł takich argumentów, które wskazywałyby na jakiegokolwiek rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd II Instancji. W szczególności nie można dostrzec oczywistego uzasadnienia skargi kasacyjnej i związanej z nim bezdyskusyjnej sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z normami z art. 134 ust. 2 w zw. z art. 134 ust. 1 Prawa upadłościowego; skarżący jedynie pobieżnie zarysował sformułowany przez niego zarzut. Oczywistej sprzeczności nie można zauważyć również w zakresie art. 100 w zw. z art. 20 k.p.c., niezależnie od tego należy zwrócić uwagę, że orzeczenie o kosztach procesu w ogóle nie może być przedmiotem skargi kasacyjnej.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

db